

Hồi thứ hai mươi tư

Đôi Pháo Đỏ

Thích Đình Nạn và Phong Trần Cuồng Khách nghe thế đều không khỏi bắt rùng mình. Thích Đình Nạn hỏi :

- Võ công của chủ nhân chiếc Huyết Kiệu ấy rất cao phải không?

- Chẳng những cao cường thôi đâu, mà người ấy lại còn hết sức độc ác nữa. Như vừa rồi hắn đã đánh chết một lượt mười ba cao thủ Hoa Sơn. Sau đó còn lưu lại một miếng giấy bên trên ngoài hình một chiếc kiệu đỏ còn viết mấy dòng chữ rằng : “Ai gặp phải Huyết Kiệu thì đều không thoát chết.” Bởi thế, trong chốn giang hồ nếu ai gặp chiếc Huyết Kiệu ấy thì tất sinh ra làm việc lỗi thời.

Thích Đình Nạn nói :

- Vị chủ nhân của chiếc Huyết Kiệu ấy đã xuất hiện mấy lần rồi?

- Ba lần rồi ! Trong ba lần đó hắn đã giết chết tất cả hai mươi bốn cao thủ võ lâm. Cũng may là lần này chúng ta không đụng đầu với hắn bằng không tất sẽ gây ra chuyện rắc rối rồi.

Thích Đình Nạn thăm hỏi :

- Chủ nhân chiếc Huyết Kiệu ấy là ai? Tại sao lại giết người bừa bãi như thế?

Nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng hỏi :

- Có thể chiếc Huyết Kiệu này có dính líu đến Ngân Diện Hội không?

- Không phải thế ! Chính hắn cũng đã giết chết bốn người trong Ngân Diện Hội.

Thích Đình Nạn nói :

- Đây là một nhân vật khủng bố đầy thần thần bí nữa !

- Đúng như vậy, vị chủ nhân của chiếc Huyết Kiệu ấy, chẳng kém chi Ngân Diện Hội. Xem đó, võ lâm như sắp đến ngày mạt vận rồi.

Ông ta tạm ngừng câu nói trong giây lát, rồi tiếp :

- Thôi, năm hôm nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau !

Nói dứt lời, ông ta liền phóng người lên bay nhẹ nhàng đi mất.

Kế đó, Phong Trần Cuồng Khách cũng cáo từ bỏ đi.

Thế là, giờ đây chỉ còn lại Thích Đình Nạn và cô gái áo trắng tức Hứa Trân.

Thích Đình Nạn tuy không biết người đã chết tại rừng trúc cạnh chòi của Trại Hoa Đà là phụ thân của chàng tức Thích Xuyên Dương hay là người bác ruột của chàng tức Thích Nhạc Dương, nhưng dù sao đi nữa, mẫu thân của chàng cũng đã chết thực rồi, chàng phải lo việc báo thù cho mẫu thân.

Việc này chính do cha chàng mà ra. Còn Bang chủ Cô Lô Bang chẳng qua là thủ vai một tên đồ tể. Chàng không hiểu tại sao phụ thân chàng lại hiểu lầm mẫu thân chàng có tư thông với Thích Nhạc Dương mà nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?

Nghĩ đến đây, chàng lại sực nhớ đến người áo vàng thần bí kia. Ông ta cũng họ Thích? Hay họ Tề như ông ta đã nói? Đối với việc này, chàng thấy rằng mình phải tìm hiểu cho rõ ràng mới được.

Bỗng nhiên, chàng lại sực nhớ đến người một tay đã hẹn chàng đến Vạn Tinh Cổ Mộ trước đây mấy hôm. Chàng nghĩ mình có thể tìm hiểu nơi ông ta một ít sự thực chăng?

Nghĩ thế, chàng thấy mình cần phải tìm đến Vạn Tinh Cổ Mộ một chuyến để xem người một tay ấy là ai?

Nhưng mấy hôm qua, chàng đã quên hẳn việc ấy đi rồi. Vậy giờ đây đã quá ngày hẹn, không rõ đối phương còn...?

Hứa Trân thấy Thích Đình Nhạn của mày nghĩ ngợi mãi, nên liền hỏi :

- Thích ca ca, anh đang có một tâm sự chi thế?
- Không có chi cả, chúng ta hãy cùng đi đến Khai Phong thôi.

Khi đến thành Khai Phong, Thích Đình Nhạn bèn đến Tập Hùng khách sạn thuê phòng cho Hứa Trân ở, rồi lấy cớ ra đi một mình. Chàng nhắm hướng Vạn Tinh Cổ Mộ chạy tới.

Khi đến nơi, Thích Đình Nhạn đưa mắt nhìn lên chỉ thấy mờ mịt chập chùng, đom đóm bay lập loè đó đây, không khí âm u của núi rừng đêm vắng trông thực ghê rợn. Bởi thế, Thích Đình Nhạn không khỏi bắt rùng mình.

Chàng đưa mắt nhìn kỹ chung quanh, không hề thấy có một bóng người nào cả.

Một ngọn gió lạnh lướt tới thổi thẳng vào mặt chàng khiến Thích Đình Nhạn có cảm giác như mình đang đứng giữa một nơi đầy ma quái vậy.

Bỗng nhiên, từ những ngôi mộ ở phía trái có một chuỗi cười lạnh lùng vang lên. Tiếp đó, có một bóng đen nhắm hướng Thích Đình Nhạn bay nhẹ nhàng tới như một bóng ma.

Thích Đình Nhạn không khỏi rùng mình, cảnh giác thối lui một bước.

Khi chàng ngược mắt nhìn, thì người một tay nọ đã đứng sững trước mặt chàng rồi. Thích Đình Nhạn cố trấn tĩnh tâm thần nói :

- Lão tiên bối hẹn văn bối đến đây chẳng hay có việc chi dạy bảo không?

Sắc mặt của người một tay co vẻ tức giận, lạnh lùng hỏi :

- Tại sao đến hôm nay ngươi mới tới?

Thích Đình Nhạn rùng mình, nói :

- Tôi lỡ quên mất ngày hẹn !
- Quên à? Vậy bộ ngươi không sợ ta đánh dẹp lép cái đầu ngươi ra sao?
- Tôi tin ông không làm như vậy !

Thái độ của người một tay ra hòa dịu hơn, nói :

- Ngươi có phải thực gọi là Thôi Thiên Hàn không?

- Không, tôi đã sửa tên là Thích Đình Nhạn rồi !

Người một tay ấy trong sắc bực tức có vẻ ngạc nhiên, nói :

- Tại sao thế?

- Bởi vì tôi đã biết tên tôi gọi là Thích Đình Nhạn...

Sau đó, chàng bèn đem mọi việc thuật qua một lượt cho người một tay nghe.

- Té ra ngươi là con trai của Thích Xuyên Dương.

- Lão tiên bối có quen biết với phụ thân tôi sao?

- Đúng như vậy.

Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình, nói :

- Thế ông có biết phụ thân tôi đã chết hay còn sống?

- Đã chết rồi !

- Chết rồi?

- Phải, ông ấy đã chết rồi. Vì ông ấy vừa thẹn vừa bực tức, nên đã dùng chưởng tự đánh vào người chết rồi. Việc ấy không thể trách bác người là Thích Xuyên Dương được.

- Tôi có phải do Thích Xuyên Dương sanh ra không?

- Không sai tí nào cả !

- Thế còn bác tôi hiện giờ ở đâu?

- Sau khi cha ngươi đã chết, ông ta hết sức đau lòng nên không còn xuất hiện trên chốn giang hồ, chẳng rõ hiện giờ ở đâu.

- Ông ấy là người tốt hay người xấu?

- Đối với một con người rất khó phê phán dứt khoát họ là người tốt hay xấu. Một con người tốt vẫn có lầm khi vì một ý nghĩ sai lầm mà làm ra những chuyện người ta không thể tha thứ được, người bảo có phải không?

Thích Đình Nhạn gật đầu, hỏi :

- Xin lão tiên bối chỉ dạy cho biết quý danh đại tánh?

- Không nói cũng được, vì ta hàng là bạn với lũ xương khô, trong chốn giang hồ rất ít ai biết có một người tàn phế như ta hiện đang còn tồn tại. Hơn nữa, ta cũng đã quên mất tất cả những chuyện đã qua rồi.

- Lão tiên bối hẹn tôi đến đây chẳng hay định dạy bảo điều chi?

Người một tay ấy liền gượng cười nói :

- Trước tiên là ta có ý định nói cho ngươi rõ những việc có tương quan đến Từ Mẫu Độc Phụ và Phong Trần Công Khách, nhưng những việc ấy ngươi đã biết tất cả rồi, vậy ta khỏi phải lặp lại nữa, sau đó là ta muốn nhờ ngươi giúp ta một việc.

- Lão tiên bối cần tôi giúp cho việc gì?

- Ngươi có bằng lòng giúp cho ta không?

- Chỉ cần trong phạm vi khả năng của tôi là được !

Người một tay ấy lại gượng cười, nói :

- Ta giải đáp cho người một vấn đề khó khăn, vậy người giúp mang cho ta một phong thư đến cho một người. Vậy người có bằng lòng không?

- Được !

Người một tay ấy thò vào áo lấy ra một phong thư trao cho Thích Đình Nhận. Chàng đưa mắt nhìn thì thấy ngoài phong bì đề rằng : “Thân gửi Trần Đế” và một góc khác lại đề hai chữ : “Pháo gửi”.

Thích Đình Nhận nhìn qua thì không khỏi giật nảy mình. Vì phong thư này là gửi thẳng đến cho Võ Lâm Chi Thần Trần Đế. Hơn nữa, một việc làm cho Thích Đình Nhận càng ngạc nhiên hơn là bên dưới chỉ ký một chữ “ Pháo” mà thôi.

Ngay lúc ấy, bỗng Thích Đình Nhận lại nhớ đến bộ cờ tướng bằng hồng ngọc.

Chàng đưa tia mắt kinh hãi nhìn thẳng vào quái nhân một tay kia, buột miệng nói:

- Phong thư này có phải gửi đến cho Võ Lâm Chi Thần?

- Đúng như vậy, người mang phong thư này đến cho ông ta !

Thích Đình Nhận bèn dọ dẫm :

- Ông ấy ở đâu?

- Nếu ta biết chỗ ở của ông ta thì nào có cần chi phải nhờ người đi tìm nữa?

Thích Đình Nhận nhận rằng đối với những điều bí mật chung quanh những quân cờ bằng hồng ngọc không thể không tìm hiểu cho tường tận. Bởi thế, chàng bèn hỏi rằng:

- Thưa lão tiên bối, ông có ý sẽ giải đáp giúp cho tôi một vấn đề khó khăn?

- Chỉ cần người hỏi, trong phạm vi hiểu biết của ta thì được !

- Lão tiên bối có biết về một bộ cờ bằng hồng ngọc ấy không?

- Ta biết !

- Vậy những quân cờ ấy có điều gì bí mật?

- Người muốn nói quân phía đỏ hay phía xanh?

- Thế ông chỉ giải đáp một trong hai phía quân ấy mà thôi sao?

- Đúng như thế !

Thích Đình Nhận từ trong áo lấy ra mười sáu quân cờ bên xanh nói :

- Vậy ông hãy nói những quân cờ bên xanh đi !

Người một tay ấy thoạt nhìn thấy mười sáu quân cờ thì không khỏi giật mình. Lão ta cầm lấy mười sáu quân cờ lên rồi cất tiếng cười như điên dại.

Thích Đình Nhận thấy thế không khỏi ngạc nhiên, hỏi :

- Lão tiên bối, ông cười chi thế?

- Ta cười Võ Lâm Chi Thần thực là tử mĩ khéo léo !

-Ồ ! Đây là nghĩa làm sao?

Người một tay ấy bỗng nghiêm sắc mặt, nói :

- Để ta cho người xem một vật này trước, rồi sẽ nói cho người nghe một việc này sau.

Trước cử chỉ bất ngờ đó, Thích Đình Nhận hoang mang chẳng hiểu ắt giáp chi cả. Chàng trông thấy người một tay thò vào áo sờ soạn một lúc, rồi lấy ra một vật đưa cho chàng, nói :

- Người xem đây là cái gì?

Thích Đình Nhận đưa mắt nhìn vào tay ông ta, suýt nữa đã buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì vật của quái nhân một tay ấy đưa ra rõ ràng là hai quân cờ phía đỏ bằng hồng ngọc.

Chàng liền lật hai quân cờ ấy ra xem, thấy cả hai đều là quân Pháo đỏ.

Một điều đã khiến cho Thích Đình Nhận cảm thấy lạ lùng hơn hết là hai quân Pháo bằng hồng ngọc của quái nhân một tay đưa cho chàng lại hoàn toàn giống y hệt những quân cờ chàng đang giữ trong người.

Trước sự kiện ấy đã làm cho Thích Đình Nhận hoang mang không hiểu ra sao nữa cả.

Chàng đưa mắt nhìn người một tay ấy, nói :

- Đây...đây là một việc như thế nào vậy?

- Mười sáu quân cờ của người đều là giả tất cả !

-Ồ ! Đều giả cả...?

- Đúng như vậy, nửa bộ cờ phía xanh ấy đều giả hết.

- Tại sao lại giả? Giả ở chỗ nào đâu?

- Sở dĩ nói nó là thực lẽ tất nhiên là muốn nói đến những quân cờ bằng hồng ngọc thực sự kia...

- Vậy có lẽ nào những quân cờ này không phải bằng hồng ngọc hay sao?

- Ta không phủ nhận những quân cờ của người giữ đều là bằng hồng ngọc cả, nhưng ta nói cho người biết là còn một bộ cờ bằng hồng ngọc khác kia. Bộ cờ ấy, quân cờ nào cũng có chỗ quý báu của nó cả. Hơn nữa, những quân cờ bằng hồng ngọc đó hiện nay trong khắp chốn giang hồ chỉ có mười người giữ thôi.

- Thừa lão tiên bối, tôi càng nghe thì càng không hiểu gì ráo !

- Được rồi, ta sẽ nói cho người nghe về mười sáu quân cờ phía xanh mà hiện người đang giữ đây.

Ông ta tạm ngưng câu nói lại trong giây lát, rồi nói tiếp :

- Nửa bộ cờ này là do chính tay Trần Đế làm ra. Có lẽ người biết trước đây trong giang hồ có ba nhân vật rất lợi hại chứ?

- Có phải ông muốn nói Tam Võ Vương?

- Đúng thế ! Tam Võ Vương đã bị Trần Đế dùng Kỳ trận vây khốn. Nửa bộ cờ phía xanh này chính là trận pháp đó của ông ta !

- Ô ! Vậy trận pháp ghi nơi nào trong những quân cờ ấy?

- Trong giữa ruột chúng nó !

- Thế...trong ruột những quân cờ này đều trống cả?

- Nếu người không tin thì cứ thử xem thì biết?

Chừng ấy, Thích Đình Nhạn mới bừng hiểu ra, nói thầm :

- Té ra là thế, mười sáu quân cờ này lại là bí pháp của Kỳ trận.

Vừa nghĩ thế, chàng bèn hỏi rằng :

- Thừa lão tiên bối, có một điều tôi còn chưa được hiểu là Trần Đế lưu lại những quân cờ này để làm gì?

- Vậy người không nghe nói thuở trước có xuất hiện một người gọi là Thông Thiên Ma Tôn hay sao?

- Tôi có nghe !

- Ông ấy có huấn luyện ba con Hoạt Cương Thi. Tuy chúng đã bị Trần Đế dùng lửa Tam Muội đốt cháy thuở ấy rồi, nhưng thực sự thì chúng nó chưa chết hẳn. Trong khi Trần Đế gởi thân vào Không môn thì đã tính biết trong vòng năm nay, những con Hoạt Cương Thi ấy sẽ sống trở lại.

- Quái lạ thực, ông cho rằng Trần Đế đã thực sự gởi thân vào cửa Phật hay sao?

- Chính mắt ta đã trông thấy !

Về việc ấy, thực đã làm cho người ta suy nghĩ nát óc vẫn không thể hiểu rõ được. Vì nếu Trần Đế thực sự đã gởi thân vào cửa Phật thì tung tích của ông ta phải có người biết mới được chứ?

Vì nghĩ thế, chàng liền hỏi :

- Trong trường hợp ông ta chưa chết, mà lưu lại những quân cờ đó, chẳng hóa ra là thừa lăm hay sao?

- Người chỉ biết một mà không biết hai. Vì thuở ấy, Trần Đế tuy đã dùng lửa Tam Muội đốt cháy ba con Hoạt Cương Thi nhưng ông ta cũng bị Ma Phong quét trúng, song cũng may là nội lực ông ta dồi dào nên nhất thời Ma Phong ấy không làm chi được ông. Tuy nhiên, ông biết rằng số Ma Phong ấy sau khi xâm nhập vào người rất có thể nó sẽ làm cho tâm trí ông rối loạn, và trở thành một con người đại gian ác không thể tha thứ được...

- Thế ông ấy không thể đuổi số Ma Phong đó ra khỏi người ông ta sao?

- Đâu lại dễ như thế được? Những con Hoạt Cương Thi ấy đã được Thông Thiên Ma Tôn dùng đến hàng trăm đứa nữ hài nhi khổ luyện suốt hàng mấy mươi năm mới thành hình được, nên âm độc và Ma Phong của nó lợi hại phi thường. Trần Đế vốn có ý muốn đuổi số Ma Phong ra khỏi người mình, nhưng vì đây là một việc không thể làm được dễ dàng nên ông ta đề phòng trường hợp nếu mình có bề gì bất trắc thì mở

đường cho Tam Võ Vương ra để đối phó với những con Hoạt Cương Thi đó.

- Như thế mười sáu quân cờ phía đỏ là những “mật ngữ” để khống chế những con Hoạt Cương Thi phải không?

- Có lẽ là thế. Nhưng cũng có người lại nói trong số quân cờ phía đỏ ấy có một số quân rất quý báu và một số quân khác lại có thuốc nổ. Xem ra, đấy có lẽ là những lời đồn đại sai ngoa mà thôi.

Thế là những bí mật chung quanh các quân cờ bằng hồng ngọc đã được phơi trần tất cả ra ngoài.

Thích Đình Nhạn liền hỏi :

- Thưa lão tiên bối, còn có việc này tôi muốn xin tiên bối chỉ dạy cho.

- Người cứ nói đi !

- Theo ý ông thì Võ Lâm Chi Thần trước đây bị trúng Ma Phong và có thể phải đến mấy mươi năm sau số Ma Phong ấy mới dậy lên tác quái phải không? Hơn nữa, sau khi nó bắt đầu tác quái thì sẽ khiến nạn nhân tự nhiên nảy sinh ra một tâm lý tự cao tự đại y như Thông Thiên Ma Tôn thuở ấy vậy phải không?

- Lẽ tất nhiên là rất có thể đúng như người nói !

Thích Đình Nhạn nghe thế không khỏi giật bắn người. Vì như vậy thì Hội trưởng Ngân Diện Hội chắc chắn một trăm phần trăm là Võ Lâm Chi Thần Trần Đế rồi.

Rất có thể mấy mươi năm sau, ông bị Ma Phong dậy lên trong người nên đã rời bỏ con đường chính đạo, bước vào con đường tà đạo, tổ chức Ngân Diện Hội và cầm đầu cái tổ chức khủng bố ấy.

Nghĩ đến đây, Thích Đình Nhạn bất giác lại hỏi :

- Lão tiên bối có biết trong chốn giang hồ hiện nay đã có xuất hiện một tổ chức khủng bố...?

- Có phải người định nói Ngân Diện Hội không?

- Đúng như vậy !

- Theo ta biết, nếu có Tam Võ Vương xuất hiện để đối phó với tổ chức đó thì nó cũng không gây được tai hại là bao.

Nói đến đây, ông tạm ngừng trong giây lát, rồi mới tiếp :

- Nay thằng bé đen kia, giờ đây thì người có thể đi rồi. Ta cũng phải trở về ngay.

Nói dứt lời, lão ta trả lại mười sáu quân cờ cho Thích Đình Nhạn, đồng thời cũng lấy lại hai quân Pháo trở về, rồi lắc mình bay nhẹ nhàng đi mất.

Thích Đình Nhạn không ngờ quái nhân một tay ấy vừa mới nói đi là bỏ đi ngay. Chàng vốn có ý muốn hỏi thêm về những bí mật chung quanh những quân cờ phía đỏ, nhưng đối phương đã mất hút giữa những bụi cây rậm rạp của núi đồi rồi.

Thích Đình Nhạn đứng ngơ ngác trong một lúc, đưa mắt nhìn mười sáu quân cờ và phong thư trong tay, rồi mới cất bước chạy bay theo đường cũ định trở về khách điểm.

Đối với Ngân Diện Hội, Thích Đình Nhạn đã có một mối thù không đội trời chung. Vì đã có lần chàng suýt nữa mất mạng dưới tay của số người này. Vậy, mối thù ấy đâu thể không báo được?

Giờ đây, chàng sẽ đi tìm Truy Hồn Kiếm Khách để rửa mối thù xưa, rồi sau đó sẽ căn cứ vào những quân cờ phía xanh mà chàng đang cất giữ để tìm đến Tam Võ Vương mời họ ra đối phó với Trần Đế, Hội trưởng Ngân Diện Hội.

Nghĩ đến đây, mặt chàng lại hiện lên một nụ cười tàn khốc. Chỉ trong chớp mắt là chàng đã chạy bay ra khỏi vùng Cổ Mộ ấy.

Trong khi chàng vừa mới lướt tới thêm được mấy mươi trượng, bỗng đâu có một tiếng gào thảm thiết xé không gian truyền đến. Thích Đình Nhạn nghe thế, mặt mày không khỏi biến sắc, liền dừng chân đứng lại ngay.

Sau đó, chàng liền vọt người lên nhắm hướng có tiếng gào lao thẳng tới. Chàng vừa đưa mắt nhìn qua, lại không khỏi biến sắc...

Vì tại nơi ấy có một cô gái áo trắng đang đứng sững. Và cô gái ấy không ai khác hơn là Hứa Trân. Dưới chân nàng có hai xác thanh niên đầm đìa máu tươi ngã gục tại đấy.

Thích Đình Nhạn trông thấy thế hết sức kinh hãi. Vì trước thực trạng ấy, không cần hỏi ai, cũng đủ biết là hai người thanh niên nọ đã mới chết dưới tay của Hứa Trân.

Chàng hiểu tại sao Hứa Trân lại sát hại hai người đó. Chàng trông thấy mặt nàng hiện giờ đây bỗng xinh đẹp như hoa, so với dáng điệu thơ ngây vừa rồi, khác hẳn như hai người vậy.

Liên đó, chàng nghe nàng cất tiếng lạnh lùng nói :

- Bọn các người đi tìm cái chết, chớ trách ta là độc ác !

Vietkiem.com